

— Не, царю, — бързалъ да отговори всѣки.

Карлъ Велики се готвѣлъ да излѣзе, когато видѣлъ въ единъ жгълъ беденъ, сухъ човѣкъ.

— Защо си тъй тжженъ? — попиталъ го той. — Изглежда, че си несправедливо наказанъ.

— Не, царю, — отговорилъ непознатиятъ. — Азъ излѣгахъ и съмъ справедливо наказанъ.

— Излѣзъ отъ тукъ! Ти не бива да стоишъ между толкова невинни хора, — казалъ царьтъ и го освободилъ.

Прев. **Софи Н. Алвадишъ.**

II б. кл. Евр. см. прогимназия — Пловдивъ

Пролѣтъ.

Пролѣтъта настѣпва вече
и топи се снѣгъ и ледъ,
а потокътъ пакъ протече,
цвѣрчатъ птичкитѣ навредъ.

Въвъ нивята почернѣли,
отъ зори до черенъ мракъ,
плугъ се влачи, а задъ него
върви морниятъ селякъ.

И гората въ планината
вѣтрътъ я тихо вѣй;
скачатъ зайци и мечета,
а отъ горе слънце грѣй.

Георги Пенчевъ. Нѣмското у-ще — Пловдивъ

Пролѣтъ дойде.

Отиде си баба Марта, която бѣше тъй лоша. Нейнитѣ усмивки бѣха рѣдки. Тѣ траеха не повече отъ день—два. Винаги намръщена, ядосана, коситѣ ѝ разчорлени се развѣваха, като разклонено дърво, изложено на силенъ вѣтръ. Тя разплака много бедни семейства. Но сега настана радостъ за тѣхъ и за всички съ идването на пролѣтъта. Тя иде съ своята златна колесница, облѣчена въ тънка зелена рокля. Златно-руситѣ ѝ коси се разпиляватъ като слънчевитѣ лъчи. Тя прѣска свѣтлина, сѣе цвѣта чийто, ароматъ се разнася навсѣкжде. Грѣйна хубаво слънце, каквото не бѣше грѣло до сега. Стопли се времето. Дойдоха много птички отъ топлитѣ страни. Цвѣнаха много и хубави цвѣтя. Най-раннитѣ цвѣтя, които подадоха главички сж: бѣлото кокиче, минзухара, зюмбюла и др. Полетата, ливадитѣ, балкани-тѣ, горитѣ пакъ позеленѣха. Весели деца излѣзоха на зелената поляна. Едни отъ тѣхъ се гонятъ, други играятъ на топка, а момичетата, отдѣлени отъ момчетата, играятъ хора.

Всички се радватъ на дошлата пролѣтъ.

Иончева Елена Костова,

у-ка отъ III б кл. при Четвърта прог. Пловдивъ